

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ,

Ἡ κατ' αὐτὰς παρατηρουμένη ἔλλειψις παντὸς φιλολογικου ὄργασμου καταπνίγει καὶ ἀπομαραίνει πᾶσαν τάσιν πρὸς φιλολογικὴν ἐργασίαν, ἐνσπείρουσα τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ ἐμπνέουσα τὴν ἀποθάρρυνσιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μόνη ἡ ἀμιλλα καὶ ἡ παντοδαπὴ ὑποκίνησις ἠδύνατο νὰ βελτιώσῃ. Ἀτυχῶς τὰ ὀλίγα φιλολογικὰ διαγωνίσματα ἡμῶν κατηργήθησαν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ μόλις τινὰ ἐπιστημονικὰ ὑφίστανται ἐν ζωῇ ἀτροφικῇ. Ὁ «Ἀπόλλων» ἔχει τὴν πλήρη διάθεσιν νὰ συντελέσῃ κατὰ τῆς ἀπελπιστικῆς ταύτης καταστάσεως τὸ ἐπ' αὐτῷ. Οἱ πόροι τοῦ βεβαίως, ὡς παντὸς Ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ δὲν τῷ ἐπιτρέπουσι νὰ προκηρύξῃ πολυτάλαντα βραβεῖα, οὐδὲ ἀνάλογα διαγωνίσματα. Ὁ «Ἀπόλλων» θὰ περιορισθῇ τοῦλάχιστον ἐν ἀρχῇ εἰς τὰ μικρά. Τὸ πρῶτον τοῦ διαγωνίσματος ἔσται μεταφραστικόν. Ἡ ἔλλειψις καλῶν μεταφράσεων ἐξόχων ποιητικῶν ἔργων ξένων ποιητῶν εἶνε ἔλλειψις ἀσύγνωστος διὰ τὴν φιλολογίαν μας καὶ διὰ τοῦτο νομιζόμεν καλοὶ μεταφρασταὶ εἶνε πολυτιμότεροι μετρίων ποιητῶν. Τὸ πρὸς ἕμμετρον μετάφρασιν προβαλλόμενον ποίημα εἶνε ὁ *Enthousiasme* τοῦ *Hugo*, ποίημα ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ καὶ σχετικὸν πρὸς τὸ ἔθνος ἡμῶν. Οἱ βουλόμενοι νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνίσματος παρακαλοῦνται νὰ λάθωσιν ὑπ' ὄψει τοῦς κατωτέρω ὁροῦς.

α). Τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα ὀφείλουσι νὰ ποσταλῶσι πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἀπόλλωνος» πρὸ τῆς 15 Μαρτίου 1886.

β). Ἡ ὑπογραφή τοῦ μεταφραστοῦ ἔσται κεκλεισμένη ἐν ἰδίῳ ἐνσφραγίστῳ δελτίῳ, ἔχοντι κοινόν τι σύμβολον μετὰ τοῦ χειρογράφου.

γ). Ἡ ἐπιτροπεία τῶν κριτῶν ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ σοφοῦ καὶ δεδοκιμασμένου κριτικοῦ κ. Θεοδώρου Ἀφεντούλη, τοῦ κ. Ἰωάν. Καλοσύπη καὶ τοῦ κ. Ἀλ. Μελετοπούλου.

δ). Ἡ κρίσις δημοσιευθήσεται ἐν τῷ «Ἀπόλλωνι» ὡς καὶ ἡ βραβευθεσομένη μετάφρασις, τῆς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς θὰ λάβῃ ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεὰν τὸν «Ἀπόλλωνα» καὶ λαμπρῶς χρυσόδετον τόμον ἄλλου βιβλίου. Τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων μεταφραστῶν δὲν θὰ γίνωσι γνωστὰ ἐκτὸς τοῦ τυχόντος τοῦ πρώτου ἐπαίνου, ἡ μετάφρασις τοῦ ὁποίου ἐὰν κριθῇ εὐλογον θὰ δημοσιευθῇ.

ε). Τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης ἀφίεται εἰς τὴν καλαισθησίαν τοῦ μεταφραστοῦ.

Μετ' ἀγαθῶν ἐλπίδων κηρύσσομεν τὸ πρῶτον διαγωνίσμα, εἰ καὶ πενιχρὰ δὲ τὰ γέρα, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἐλκύσωσι τοὺς φιλοτίμους λογίους ἢ εὐγενῆς ἀμιλλα καὶ ἡ βαρύτης τῆς κρίσεως, ἧς εἰσηγήσεται σοφὸς κριτής.

Ἡ Διεύθυνσις.

ENTHOUSIASME

Allons, jeune homme! allons, marche!..

ANDRÉ CHÉNIER.

En Grèce! en Grèce! adieu, vous tous! il faut partir!
Qu' enfin, après le sang de ce peuple martyr,
Le sang vil des bourreaux ruisselle!
En Grèce, ô mes amis! vengeance! liberté!
Ce turban sur mon front! ce sabre à mon côté!
Allons! ce cheval, qu' on le selle!

Quand partons-nous? ce soir! demain serait trop long.
Des armes! des chevaux, un navire à Toulon!
Un navire, ou plutôt des ailes!
Menons quelques débris de nos vieux régiments,
Et nous verrons soudain ces tigres ottomans
Fuir avec des pieds de gazelles!

Commande-nous, Fabvier, comme un prince invoqué!
Toi qui seul fus au poste où les rois ont manqué,
Chef des hordes disciplinées;
Parmi les Grecs nouveaux ombre d' un vieux Romain,
Simple et brave soldat, qui dans ta rude main
D' un peuple as pris les destinées!

De votre long sommeil éveillez-vous là-bas,
Fusils français! et vous, musique des combats,
Bombes, canons, grêles cymbales!
Eveillez-vous; chevaux au pied retentissant,
Sabres, auxquels il manque une trempe de sang,
Longs pistolets gorgés de balles!

Je veux voir des combats, toujours au premier rang,
Voir comment les spahis s' épanchent en torrent
Sur l' infanterie inquiète;
Voir comment leur damas, qu' emporte leur coursier,
Coupe une tête au fil de son croissant d' acier!
Allons!..—mais quoi! pauvre poète,

Où m' emporte moi-même un accès belliqueux!
Les vieillards, les enfants m' admettent avec eux!
Que suis-je?—Esprit qu' un souffle enlève.
Comme une feuille morte échappée aux bouleaux,
Qui sur une onde en pente erre de flots en flots,
Mes jours s' en vont de rêve en rêve.

Tout me fait songer! l' air, les prés, les monts, les bois;
J' en ai pour tout un jour des soupirs d' un hautbois,
D' un bruit de feuilles remuées;
Quand vient le crépuscule, au fond d' un vallon noir,
J' aime un grand lac d' argent, profond et clair miroir
Où se regardent les nuées.

J' aime une lune ardente et rouge comme l' or,
Se levant dans la brume épaisse, ou bien encor
Blanche au bord d' un nuage sombre;
J' aime ces chariots lourds et noirs, qui la nuit,
Passant devant le seuil des fermes avec bruit,
Font aboyer les chiens dans l' ombre.

1827.